

Предишно Р/О:

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6851**София, 05/20/2013**

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в закрито заседание на десети май две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БОЯН МАГДАЛИНЧЕВ**ЧЛЕНОВЕ:** МИЛКА ПАНЧЕВА

ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ

НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ

ГЕОРГИ ЧОЛАКОВ

при секретар
на прокурораи с участието
изслуша
докладванотоот съдията **ГЕОРГИ ЧОЛАКОВ**
по адм. дело № 3226/2013.

Производството по делото е образувано по частна жалба на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията, Обществен център за околна среда и устойчиво развитие, Сдружение с нестопанска цел "Обединено гражданско сдружение", Политическа партия "Зелените" МО Варна, Калина Тодорова Павлова, Диана Маринова Босева, Юлиян Атанасов Чолаков, Тодор Димитров Митев чрез надлежно упълномощен от всички пълномощник – адвокат Александър Кашъмов от САК срещу определение № 1153 от 24.01.2013 год. постановено по адм.дело № 14973/2012 год. по описа на Върховен административен съд, тричленен състав, второ отделение. Частните жалбоподатели правят искане за отмяна на определението поради допуснато нарушение на материалния и процесуален закон. Иска се отмяна на определението и връщане на делото на тричленен състав на ВАС за продължаване на производството.

Ответникът по частната жалба – министъра на регионалното развитие и благоустройството в представено по делото писмено становище, чрез надлежно упълномощен гл.юрисконсулт Пламен Кованджиев намира

жалбата за неоснователна.

Върховният административен съд, петчленен състав, приема, че частната жалба е подадена в срок, от надлежни страна, поради което е допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното определение тричленният състав на Върховния административен съд е оставил без разглеждане жалбите на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията, Обществен център за околна среда и устойчиво развитие, Сдружение с нестопанска цел "Обединено гражданско сдружение", Политическа партия "Зелените" МО Варна, Калина Тодорова Павлова, Диана Маринова Босева, Юлиан Атанасов Чолаков, Тодор Димитров Митев срещу заповед № РД-02-14-2197 от 03.09.2012 год. и заповед № РД-02-14-2200 от 03.09.2012 год. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, като е прекратил производството по делото. За да постанови този резултат, съдът е приел, че жалбите са процесуално недопустими на основание чл.159, т.1 от АПК.

При постановяване на определението не е допуснато нарушение на закона.

С оспорените пред Върховния административен съд, второ отделение заповеди на министъра на регионалното развитие и благоустройството е одобрен общ устройствен план на гр. Варна. Заповедите са издадена на основание чл.19, ал. 3 от Закона за устройство на Черноморското крайбрежие.

Последователно в специалния Закон по устройство на територията (ЗУТ) е въведена необжалваемост на общите устройствени планове (ОУП). Още с разпоредбата на чл.127, ал. 6 от ЗУТ (обнародван в ДВ, бр.1/2001 год.) е въведена изрично такава забрана, която не е отменена и в последващите редакции на този закон - ДВ, бр.65/2003 год., ДВ, бр.103/2005 год., ДВ, бр.106/2006 год. и ДВ, бр.61/2007 год. С разпоредбата на чл.127, ал. 9, изр. 2 от ЗУТ (ДВ, бр.103/2005 год.), идентична по съдържание на чл.127, ал.10, изр.2 от ЗУТ (ДВ, бр.106/2006 год.) и (ДВ бр.61/2007

год.) е предвидена необжалваемост на заповедта на министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която се одобрява общ устройствен план за селищни образувания с национално значение. Идентична на тези разпоредби е и разпоредбата на чл.19, ал. 3, изр. 2 от специалния Закон за устройство на Черноморското крайбрежие (ЗУЧК), ДВ, бр.48/2007 год., в сила от 01.01.2008 год., приложима в случая. С новата процесуална разпоредба на чл.215, ал. 6 от ЗУТ (ДВ, бр.87/2010 год.), от глава XIX „Оспорване на индивидуални административни актове по устройство на територията”, изрично е разпоредено необжалваемост на общи устройствени планове, както и техните изменения. Последно с изменението на ЗУТ, прието със ЗИДЗУТ , ДВ, бр.82/2012 год., в сила от 26.11.2012 год., разпоредбата на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ, в частта ѝ касаеща общите устройствени планове не е променена, т.е забраната за обжалването им отново е запазена от законодателя.

Или е налице процесуалноправна норма от вътрешното ни законодателство, която изрично забранява обжалването на тази категория индивидуални административни актове.

Също така с решение №5 от 9.05.2006 год. постановено по конст.дело №1/2006 год. на Конституционния съд на Република България е отхвърлено искането за установяване на противоконституционност на чл.127, ал. 9, изр. 2 от ЗУТ (ДВ, бр.103/2005 год.), предвиждащ съдебна необжалваемост на общите устройствени планове. Решението на КС на Република България е окончателно и влиза в сила три дни след обнародването му в Държавен вестник. Влязлото в сила решение на КС е задължително за всички държавни органи, юридически лица и граждани – чл.14, ал. 6 от Закона за Конституционния съд, от което следва, че е задължително и за настоящия съд.

С определение от 12.11.2010 год. на СЕС по дело С-339/2010 год., с предмет преюдициално запитване по тълкуване на чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС, във връзка с предвидената необжалваемост на общите устройствени, по чл.127, ал. 6, изр. 2 и ал.10, изр.2 от ЗУТ,

Съда на Европейския съюз е постановил, че не е компетентен да отговори на запитването. В резултат, с Определение №14971 от 08.12.2010 год. по адм. дело №6553/2010 год. петчленен състав на ВАС, втора колегия е оставил в сила прекратителното определение на тричленния състав на ВАС, постановено по адм.д.№635/2010 год. по описа на съда, с предмет - обжалване на общ устройствен план, поради недопустимост на жалбата.

Поради изложените по-горе съображения, настоящия петчленен състав на ВАС намира че обжалваното прекратително определение на тричленния състав на ВАС е правилно.

В жалбата се навежда изричен довод за нищожност на обжалваното определение. Този извод се извежда във връзка с твърдението, че не са били обсъдени всички доводи в жалбата и същото е било постановено при пълна липса на мотиви.

Това твърдение не се споделя от настоящия петчленен състав на ВАС. Следва да се посочи, че "нищожно" е това определение, което не отговаря на изискванията за валидност. В случая тези условия не са налице, защото определението е постановено от законен състав (разпоредбата на [чл. 165 от АПК](#) предвижда, че Върховният административен съд разглежда делото в състав от трима съдии); в законоустановената писмена форма и съдържание, включително подписи; в рамките, а не извън правораздавателната власт на съда; разбираемо е напълно - има мотиви, от които се установява действителната воля на съда.

Съдът се е произнесъл с обжалваното определение по допустимостта на оспорването, като е посочил съображенията си защо намира оспорването за недопустимо. Изложил е разбираеми мотиви, защо приема че подадените жалби са недопустими, поради което липсва предвидените в закона предпоставки за да се приеме че обжалваното определение е нищожно.

В жалбата се навежда също довод, че определение на

тричленният състав е постановено в противоречие с практиката на ВАС, в подкрепа на което се сочи определение № 11933 от 28.09.2012 год. по адм.дело № 10976/2012 год. на петчленен състав на ВАС. Твърди се също, че обжалваното определение е постановено в нарушение на Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността и достъпа до правосъдие по въпроси за околната среда (Орхуска конвенция).

Настоящия петчленен състав намира, че законодателното разрешение за необжалваемост на ОУП не е в противоречие с т. нар. Орхуска конвенция, ратифицирана от Република България със закон, обн., ДВ, бр. 91/14.10.2003 год., като част от вътрешното ни право, на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България. Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземане на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (т. нар. "Орхуска конвенция") има за цел да гарантира правата на гражданите за достъп до информация и участие при вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда - чл. 1 от Конвенцията. Одобреният проект на ОУП на община Варна не попада пряко в приложното поле на Конвенцията и в дейностите по чл. 6, § 1, б. "а" и т. 20 от Анекс I към нея, защото предмет на ОУП е да определи преобладаващото предназначение и начин на устройство на отделните структурни части на територията на община - Варна, а не само въпросите на околната среда. Последните са самостоятелен предмет на становището по екологична оценка на министъра на околната среда и водите по чл. 81 - 85 от ЗООС, възложено за изготвяне от органа - възложител на ОУП, поради което то е актът, който попада под прякото приложение на Конвенцията. Становището, а не и ОУП, е актът, който съобразно чл. 9, § 2, ал. 1 от Конвенцията подлежи на самостоятелно оспорване пред съд, както е постановено и от 5-членния състав на ВАС по адм. д. № 9127/2009 г. Това е така, защото именно становището по екологична оценка към ОУП, разглежда пряко въпросите на околната среда и

как планът засяга тази среда. Съобразно това становище, което е задължително за органа, последният одобрява или не плана - чл. 82, ал. 4 от ЗООС. Следователно по въпросите на околната среда, органът, одобряващ ОУП, действа при условията на обвързана компетентност. Това означава, че същият няма правото да избира едно или друго решение, а е обвързан от даденото становище по екологична оценка. Поради това актът, който засяга гражданите и екологичните организации, вкл. и настоящите жалбоподатели, е становището по ЕО, а не ОУП.

От изложеното следва, че липсва противоречие на чл. 19, ал. 3, изр. 2 от ЗУЧК, респ. на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ (ДВ, бр. 87/2010 г., изм., ДВ, бр. 82/2012 год.), с т. нар. Орхуска конвенция, а оттук и необходимост от прилагането ѝ, по отношение допустимостта на процесното обжалване, на основание чл. 5, ал. 2 от АПК

Това разбиране не противоречи на посоченото в частната жалба определение № 11933 от 28.09.2012 год. по адм.дело № 10976/2012 год. на петчленен състав на ВАС и особено на уточнението, направено с мотивите към него, че чл. 19, ал. 3 от ЗУЧК не се прилага в случаите на липсващо или отпаднало впоследствие становище по екологична оценка. В процесния случай не е налице липсващо становище по ЕО към ОУП, и никъде по делото не се твърди, че липсва такова становище или същото е отменено или оттеглено след издаване на актовете.

Също така следва да се отбележи, че това определение не е от тълкувателните актове които се ползват със задължителна сила и обвързват произнасянето на настоящия съдебен състав. Съгласно чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) само тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Посоченото в частната жалба определение безспорно не е от категорията на тези актове. И на последно място, във връзка с този довод в частната жалба, настоящия

петчленен състав съобрази, че относно обжалваемостта на този вид административни актове и приложението на чл.215, ал.5 от ЗУТ и чл.19, ал.3 от ЗЧК има постановени много други определения на петчленни състави на ВАС (определение № 15169 от 11.12.2010 год. по адм.дело № 13758/2010 год. на петчленен състав на ВАС; определение № 15170 от 11.12.2010 год. по адм.дело № 6794/2010 год. на петчленен състав на ВАС; определение № 15169 от 11.12.2010 год. по адм.дело № 13758/2010 год. на петчленен състав на ВАС; определение № 11322 от 09.09.2011 год. по адм.дело № 6298/2010 год. на петчленен състав на ВАС; определение № 11876 от 27.09.2011 год. по адм.дело № 6792/2010 год. на петчленен състав на ВАС; определение № 15406 от 15.12.2010 год. по адм.дело № 12711/2010 год. на петчленен състав на ВАС и мн.други), с които се приема необжалваемост на ОУП. Нещо повече, относно допустимостта на оспорването на заповед №РД - 02 - 14 – 2200 от 03.09.2012 год. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, която е била предмет на съдебен контрол и по настоящото дело е образувано друго съдебно производство пред Върховния административен съд. Това производство също е прекратено от тричленния състав на ВАС на същото правно основание, като това прекратителното определение е потвърдено с определение № 3427 от 12.03.2013 год. постановено по адм.дело № 2821/2013 год. на петчленен състав на ВАС.

По изложените съображения и на основание чл. 236 във вр. с чл. 221, ал. 2 АПК, Върховният административен съд, петчленен състав, втора колегия

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 1153 от 24.01.2013 год. постановено по адм.дело №14973/2012 год. по описа на Върховния административен съд, второ отделение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Вярно с оригинала,
секретар:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Боян Магдалинчев

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Милка Панчева
/п/ Георги Георгиев
/п/ Николай Гунчев
/п/ Георги Чолаков

Г.Ч.